

Tussen de lijnen van deze ontwerpdecreten lees je in elk geval een gro-
tesk administratief geharrewar, waardoor er voor het concrete beleids-
werk (overleg met de verschillende actoren, professioneel en vrijwilli-
gers, kunsteducatieve projecten, doelgroepenbeleid inzake participatie,
onderzoek naar de impact van de cultuurprojecten en -infrastructuur
op het sociale weefsel van de gemeente, enz.) misschien amper nog tijd
zal overblijven.

• • •

Op 15.2.01 kondigde minister Anciaux op een debat in Sint-Niklaas aan
dat een nieuw, eengemaakt ontwerpdecreet in voorbereiding is. In dat
ontwerp moeten de (voordelen van) verbindingen tussen lokaal cul-
tuurbeleid, bibliotheekbeleid en cultureel centrum concreter worden.
In hoeverre deze nieuwe tekst ook inhoudelijke correcties op de nu
voorliggende teksten zal bevatten, is nog niet duidelijk. Bij het ter perse
gaan was deze nieuwe tekst nog niet beschikbaar. ●

Bronnen

De ontstaansgeschiedenis en de beleidscontext van de CC's wordt elders uitge-
breid beschreven, o.a. door Rudi Laermans in *De lege plek* (Kritak, Leuven 1993).
Het huidige decreet kan geraadpleegd worden in de Vlaamse Codex op
<http://195.207.135.109/cgi-bin/toonfiche.exe?nr=757&tab=2>; de nieuwe ontwerp-
decreten (met memorie van toelichting en ontwerp-uitvoeringsbesluit) op
<http://www.wvc.vlaanderen.be/cultuurbeleid> (in pdf-formaat).
FeVeCC, de federatie/ belangenvereniging van de CC's (<http://www.fevecc.be>) ver-
zamelt alle info over de CC's.
Goede cijfergegevens over de verschillende beleidsmateries van de Vlaamse
Gemeenschap kan u op de websites van APS vinden, de administratie achter
VRIND en FRED: <http://www.vlaanderen.be/ned/sites/statistieken/index.html>.

Geen eenheid maar veelheid

Als je via de rue de la Prairie naar het Noordstation in Brussel afdaalt, zie je aan je linkerkant 'een onogelijk lapje grond' waar één huis werd weggehaald. Er staat op die plek iets dat vroeger op een zitbank leek en iets dat een betonnen bloembak moet verbeelden; het stukje grond is heel klein en bijzonder onaantrekkelijk; als 'parkje' wordt het door de wijkbewoners beslist niet gebruikt; men stort er zijn vuilnis. Misschien heeft men daar wel nood aan iets anders dan aan zo'n mislukte zithoek.

Als je een paar stratenblokken verder van Sint-Joost-ten-Node Schaarbeek inrijdt en via de Van de Weyerstraat naar het Meisplein tracht te geraken, weet je dat je erg voorzichtig moet zijn: vanachter de auto's dreigen er constant Marokkaanse, Turkse en de laatste tijd ook meer Afrikaanse jongetjes op te duiken die met hun bal de straat als speelplein trachten te veroveren. Daar is duidelijk nood aan 'een lapje grond', maar dan één groot genoeg om voetbal op te spelen.

Het gaat om behoeften en om hoe je die op het spoor komt.

Is dat niet door op het terrein te gaan praten met de mensen die daar wonen en werken? En schiet de politiek met haar veralgemenende, simplificerende bepalingen daar dan niet keer op keer te kort? Werkelijkheden veranderen. Langzaam. Je moet ze aandachtig, nauwkeurig, voortdurend bekijken. Of je laten adviseren door mensen die er met hun neus opzitten en die de verglijdingen dus dagelijks zien. De werkelijkheid dieper lezen dan haar oppervlak. 'Ontvankelijk zijn voor wat anders is dan men verwacht.'

Ook nu weer met dat meesterplan voor de culturele centra. Meesterplan! De naam alleen al! Waarom wordt er steeds een eenmakend, regelend beleid uitgedokterd en niet één dat ingaat op de bestaande diversiteit: de verstedelijking in Limburg is niet te vergelijken met die in West-Vlaanderen, er zijn nu kleine culturele centra die zeer goed –en méér dan lokaal– werk leveren en grote die dat niet doen, een coördinator van het cultuurbeleid kan op de ene plek uitstekend werk verrichten en op een andere 'in de weg lopen' en een samenwerking verhinderen. Waarom moet alles onder dezelfde noemer worden gebracht, waarom is de politiek niet flexibel genoeg om zich aan te passen aan de noden van elke plek? Dat vraagt wel méér werk. Maar ordening moet het resultaat zijn van je inspanningen, niet het vertrekpunt; je moet kunnen betrouwen op datgene wat dan wel zal gebeuren terwijl je bezig bent. Als je b.v. de gemeenten meer inspraak wil geven, betrouw dan echt op hun oordeel en niet half of maar voor een kwart. Uiteindelijk gaat het – zeker in de culturele sector – in de eerste plaats om mensen, om hun werk, om hun gedrevenheid en moet datgene wat vandaag, wààr ook, met passie gebeurt – of die plek nu 2.000 of 10.000 inwoners heeft – gehonoreerd worden.

'Het denkbeeld "alles moet één zijn" heeft zijn aantrekkelijkheid verloren en kan niet langer worden verdedigd. Waarom zou alles één moeten zijn? Is 'velerle' niet veel beter?' György Konrad.

(mvk)